

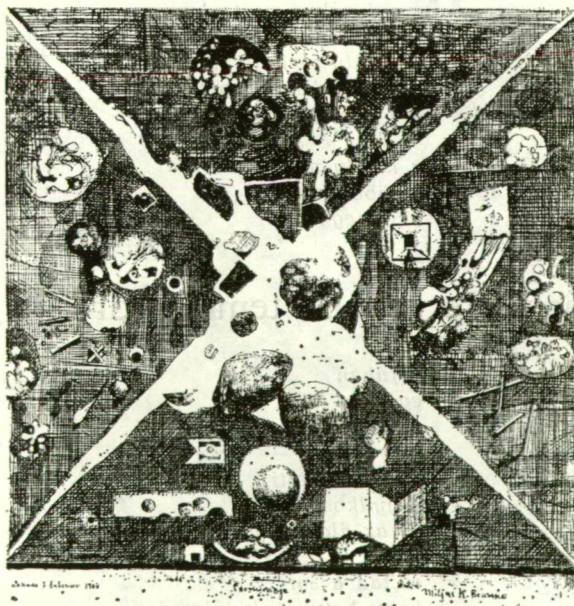
és éjjelente dühös tüzeket látok
a Velebit csúcsain,
és két hóhér ujjait fújja,
hogy megpörköljön, elpusztítson
utolsó magvamíg.

Nézzétek, hogy lobognak a tüzek
a széljárta hegytetőn
és ne kérdjétek, miért egymagam
lovagolok, a falvakat messze kerülve
és gyógyfűveket keresek
sok testvérem s a magam sebeire.

Külépek majd a kengyelből én is,
ha felharsan a kúrtszó a várfokon,
ha meglágyulnak a tüzek, magukba szállnak a kígyók
és megöleli testvért a testvér
a kova szívében.

(Ács Károly fordításai)

Miodrag Pavlović 1928-ban Újvidéken született. A szerb költők középgenerációjának egyik vezéregyénisége. Az 50-es évek legelején jelentkezett verseivel. Első kötete (87 vers) 1952-ben jelent meg, s valóságos fordulatot jelzett témáival, formáival, s főleg modern szenzibilitásával. További könyvei: *Az emlékezés oszlopa* (1953); *Oktávok* (1957); *Az ősiség teje* (1962); *Nagy kőborlás* (1969). A kezdeti merész és váratlan képvtáltásokat, meghökkenítő szabad asszociációkat, szürrealista hatású képzeltsapongást mind tisztább, egyszerűbb kifejezésformákkal, szinte klasszikus tömörséggel váltja fel, de a halk beszéd és a klasszikus arányok mögött a modern ember sebzett érzékenysége találkozik egy elpusztíthatatlan őszindulat erejével.

MILJUS N. BRANKO: ALAKULÁS